

Økonomiforvaltningen, Center for Borgerservice
Rådhuset
1599 København V

29-06-2012

Sagsnr.
2012-47012

Vedrørende orientering på kommunens hjemmeside om borgeres obligatoriske tilslutning til elektronisk kommunikation

Jeg vender hermed tilbage til den sag, som jeg rejste den 27. marts 2012. Sagen vedrører oplysning på Københavns Kommunes hjemmeside om obligatorisk tilslutning til og brug af sikker elektronisk post til afløsning af papirbaseret post.

1. Sagens baggrund

Borgerrådgiveren blev i marts 2012 opmærksom på, at det af kommunens hjemmeside fremgik, at "Fra november 2014 kan du kun modtage post fra det offentlige i digital form. Det betyder, at du skal oprette en digital postkasse." Det fremgik videre, at oplysningen herom hidrørte fra Københavns Borgerservice under Økonomiforvaltningen i Københavns Kommune, og at den var oprettet den 15. december 2012. En notits på forsiden af kommunens hjemmeside på www.kk.dk linke således videre til nedenstående side:

Digital post - Microsoft Internet Explorer er leveret af Økonomiforvaltningen

Hyperlinks: Københavns Kommune, Lovtekst, Sagstyning, Tidsregistrering, Mødelab

BORGER

Send, modtag og opbevar post fra det offentlige digitalt

Send, modtag og opbevar din korrespondance med det offentlige i den digitale postkasse. Det giver dig overblik og du slipper for papir, porto og store mængder.

Digital post er en sikker elektronisk postkasse, der er tilknyttet dit CPR-nummer. Derfor vil den følge dig lige meget om du flytter adresse eller skifter email.

Hvordan ved jeg, der er kommet ny post?

Med Digital post bliver til post fra det offentlige samlet på et sted nu og i fremtiden og du kan automatisk få beskeder per email, når der er nye meddelelser i din digitale postkasse.

I perioden frem til 2015 har du pligt til både at tjekke din fysiske og din digitale postkasse.

En postkasse med flere indgange

Har du en e-boks, kan du med et enkelt klik i den nye digitale postkasse sikre dig, at du også kan se indholdet fra din e-boks i den digitale postkasse. Så får du samlet din post fra både offentlige myndigheder og private virksomheder ét sted.

Sidst redigeret 15/12 - 2011

Borgerrådgiveren

Vester Voldgade 2A
1552 København V

Telefon
33 66 14 00

E-mail
borgerraadgiveren@kk.dk

EAN nummer
5798009800053

www.borgerraadgiver.kk.dk

2. Den indledende brevveksling og svar herpå

Jeg rettede på den baggrund henvendelse til Københavns Borgerservice ved brev af 27. marts 2012 (oversendt ved e-mail af samme dato til den ved henvendelser inden for Økonomiforvaltningens område angivne e-mail-adresse).

Københavns Borgerservice kontaktede Borgerrådgiveren den 11. juni 2012 og oplyste, at mit brev af 27. marts 2012 var indkommet til Københavns Borgerservice den 8. juni 2012. Det oplystes videre, at brevet i den mellemliggende periode havde beroet i den angivne elektroniske postkasse i ØKF, hvorfra det ved en fejl ikke var blevet videre sendt.

Jeg modtog herefter Københavns Borgerservices svar på min henvendelse ved brev af 20. juni 2012.

I mit brev af 27. marts 2012 oplyste jeg, at jeg var bekendt med, at der pågik en parlamentarisk proces omkring et lovforslag hvis indhold – overordnet set – bestod i indførelse af en ordning, hvorefter tilslutning til digital post som udgangspunkt skal være obligatorisk for alle borgere, der er fyldt 15 år. Forslaget tilgik Folketingets Kommunaludvalg den 26. januar 2012 (KOU 2011-12 alm. del Bilag 71) og blev sendt i høring dagen efter, den 27. januar 2012. Jeg bemærkede videre, at lovforslaget på daværende tidspunkt endnu ikke var fremsat eller vedtaget, samt at der arbejdedes med en forventet skæringsdato for kravet fra november 2014. Jeg henviste i den forbindelse til finansministerens svar af 15. marts 2012 på Kommunaludvalgets spørgsmål nr. 60 af 26. januar 2012 (Alm. del - § 7), der bl.a. kan ses via: <http://www.ft.dk/samling/20111/almudel/kou/spm/60/svar/866087/1092468.pdf>. Der var således på det aktuelle tidspunkt tale om et lovforslag sendt i høring, hvor relevante parter havde afgivet høringssvar, og hvor de ændringer, som de herved indkomne bemærkninger måtte give anledning til, endnu ikke forelå i form af et fremsat lovforslag.

Jeg fandt derfor anledning til over for Københavns Borgerservice at rejse spørgsmålet om, hvorvidt forslaget (daværende) status som værende på et foreløbigt stade af lovgivningsprocessen udgjorde tilstrækkeligt grundlag for den information, der blev givet på hjemmesiden. I den forbindelse tænkte jeg både på, at der blev refereret til et endnu ikke fremsat og vedtaget lovforslag og til, at lovforslaget i den da foreliggende form indeholdt en række undtagelser, der i betydelig grad modererede princippet om obligatorisk tilslutning.

Det er min opgave at iværksætte konkrete egen drift-undersøgelser, når der foreligger oplysninger, som peger i retning af, at kommunen begår fejl som er grove, væsentlige eller af principiel art, jf. vedtægt for Borgerrådgiveren § 12.

Som det fremgår af min beretning for 2011 modtager og behandler jeg mange henvendelser fra borgere, som oplever at kommunens evne til at stille digitaliseret kommunikation til rådighed for dem ikke er på niveau med kommunens ambitioner og kommunikation herom. Hertil kommer, at borgere giver udtryk for, at de presses til at anvende elektronisk kommunikation, samt at elektronisk kommunikation ikke altid fungerer så hensigtsmæssigt som traditionel papirbaseret kommunikation, herunder f.eks. med hensyn til at dokumentation sikres på sagerne med videre.

Jeg ser det i den forbindelse som min opgave at medvirke til at overgangen til øget digitalisering sker under hensyntagen til borgerne og i overensstemmelse med kommunens juridiske forpligtelser. Jeg finder desuden, at jeg kan understøtte digitaliseringen ved at fokusere på borgernes retssikkerhed, således at kostbare fejltagelser undgås når forvaltningens arbejdsprocesser udvikles, og kommunens ressourcer derved anvendes mest forsvarligt.

Jeg sigtede i min henvendelse til Københavns Borgerservice bl.a. til, at der i det udkast til forslag til lov om Offentlig Digital Post, der blev sendt i høring den 27. januar 2012, var indeholdt en række undtagelser fra kravet om obligatorisk tilslutning. Det fremgik bl.a., at ”Der vil i medfør af lovens bestemmelser herom blive fastsat bestemmelser om, at der kan ske fritagelse af personer og virksomheder. Disse bestemmelser skal sikre, at posten fortsat kan modtages som brevpост, i de tilfælde hvor personlige eller tekniske hindringer tilsiger dette”.

Det præciseredes i forslaget, at der – ud over forskellige former for generelle undtagelser – også etableres undtagelsesadgang således, at der for ”borgere, der er omfattet af reglerne om obligatorisk tilslutning, indføres en procedure, der indebærer, at man konkret kan undtages ved til et borgerservicecenter at afgive en erklæring om, at man er hindret i at modtage sin post fra det offentlige digitalt. Sådanne hindringer kan f.eks. være, at borgeren ikke har adgang til computer, har kognitiv funktionsnedsættelse, har fysisk funktionsnedsættelse eller sproglige barrierer”.

Jeg henledte videre opmærksomheden på, at det om afgivelse af sådan erklæring, der konkret indebærer, at den pågældende borger er undtaget fra kravet om obligatorisk tilslutning, videre hedder, at ”Der vil ikke ske en egentlig prøvelse af erklæringens rigtighed. Hvis en borger erklærer at være ude af stand til at modtage digital post, vil dette blive lagt til grund. Det bemærkes, at urigtig erklæring efter omstændighederne vil kunne straffes efter bestemmelsen i straffelovens § 163 om urigtig erklæring i retsforhold, der vedrører det offentlige”.

Endelig bemærkede jeg, at det af såvel lovforslag som af anden information om dette fremgik, at der er en anden mulighed, der af forslagsstillerne forventedes at være relevant for en stor gruppe af borgere,

herunder bl.a. ældre. Dette var beskrevet således i udkast til lovforslag: ”For personer, der kan undtages uden selv at kunne afgive en erklæring, vil det blive muligt for en anden person, f.eks. pårørende eller plejepersonale, at fremlæde vedkommende ved afgivelse af en erklæring. Det bemærkes, at en borger, der kunne undtages fra den obligatoriske ordning, efter den foreslåede § 6, jf. afsnit 4.6, i stedet kan give en anden person læseadgang til sin digitale post. Det er vurderingen, at mange – især ældre borgere – vil benytte denne mulighed således, at f.eks. deres voksne børn kan få adgang til de meddelelser, den ældre borger modtager. Skal den person, som gives læseadgang, kunne handle på vegne af den, meddelelser er sendt til, skal der gives fuldmagt efter lovgivningens almindelige regler, på samme måde som det sker i dag”.

På baggrund af de oven for anførte betragtninger udbad jeg mig en udtalelse fra Københavns Borgerservice om den information, der på det aktuelle tidspunkt fremgik af hjemmesiden.

Københavns Borgerservice oplyste mig i brev af 20. juni 2012 om historikken i forbindelse med deres modtagelse af min henvendelse og henviste videre til, at lovforslaget vedrørende Digital Post i den mellemliggende periode var blevet vedtaget i Folketinget.

Videre fremgik det, at ”Københavns Borgerservice vil forvalte Digital Post i overensstemmelse med loven, herunder de undtagelser der gælder og administrationen af fritagelser fra modtagelse af digital post.”

Københavns Borgerservice oplyste også, at man ”uafhængigt af Borgerrådgiverens skrivelse” havde ”tilrettet hjemmesiden vedr. kommunens information om Digital Post, således at det er i overensstemmelse med den netop vedtagne lov.” Videre oplystes det, at Københavns Borgerservice fremadrettet ville informere ”om undtagelser og fritagelse fra at modtage digital post”, og at sådan information ville ske ”Når bekendtgørelsen til loven foreligger”.

3. Borgerrådgiverens vurdering

På baggrund af sagen har jeg i første række fundet anledning til at tage stilling til spørgsmålet om, hvilken form information om mulig fremtidig lovgivning kan og bør antage, herunder både med hensyn til dækkende information om reguleringens aktuelle stade og dækkende gengivelse af dennes (fulde) indhold.

Jeg bemærker i den forbindelse, at spørgsmålet om hvornår regulering i form af lovgivning får egentlig retskraft og myndigheder derfor kan anvende dette som hjemmelsgrundlag til at rette retskrav mod borgerne (f.eks. krav om tilslutning til Offentlig Digital Post) umiddelbart også kunne synes relevant i nærværende sag. Jeg er opmærksom på, at Københavns Borgerservice ikke i denne forbindelse har stillet krav om

tilslutning til Offentlig Digital Post direkte til enkeltpersoner, men alene har formidlet eksistensen af et sådant krav generelt.

Det omtalte lovforslag blev vedtaget ved Folketingets 3. behandling heraf den 6. juni 2012. Det følger af lovens ikrafttrædelsesbestemmelse i § 12, stk. 1, at loven overordnet set træder i kraft pr. 1. juli 2012.

Den reale ikrafttrædelsesdato af bestemmelserne om obligatorisk tilslutning til den elektroniske postløsning Offentlig Digital Post, der følger af lovens § 3, stk. 1, fastsættes af finansministeren, der bemyndiges hertil efter § 12, stk. 2. Jeg har i den anledning fået bekræftet de oplysninger, der tidligere har været fremme i bl.a. det oven for omtalte svar fra finansministeren til Folketingets Kommunaludvalg, om, at det fortsat er planen at udstede ikrafttrædelsesbekendtgørelse, der fastsætter den reale skæringsdato til den 1. november 2014.

Det er utvivlsomt, at et lovforslag ikke har nogen form for retskraft før vedtagelsen, hvorfor der først efter lovens endelige vedtagelse forelå et hjemmelsgrundlag. Det fremgik imidlertid af oplysningerne på hjemmesiden, at tilslutning til digital postkasse var obligatorisk for borgere fra november 2014.

Folketingets Ombudsmand har i forbindelse med en sag om orienteringsniveauet vedrørende forhold i gældende ret af betydning for en ubestemt kreds af berørte borgere (FOU nr 2002.238) bl.a. anført:

”Efter § 7, stk. 1, i forvaltningsloven (lov nr. 571 af 19. december 1985 som nu senest ændret ved lov nr. 382 af 6. juni 2002) har myndighederne en almindelig vejledningspligt over for borgerne. Bestemmelsen har følgende ordlyd:

’§ 7. En forvaltningsmyndighed skal i fornødent omfang yde vejledning og bistand til personer, der retter henvendelse om spørgsmål inden for myndighedens sagsområde.’

Myndigheden har også vejledningspligt over for en borger som myndigheden er i forbindelse med, selv om vedkommende ikke direkte eller indirekte har bedt om vejledning, eventuelt i form af supplerende oplysninger mv. i anledning af den sag som har givet anledning til kontakten mellem myndighed og borger (jf. John Vogter, Forvaltningsloven med kommentarer, 3. udgave (1999), s. 204).

Vejledningen bør bl.a. sikre at borgeren får tilstrækkelig orientering om de regler der gælder på det pågældende forvaltningsområde, og om den eventuelle praksis der følges af myndigheden. Vejledningen skal naturligvis være juridisk korrekt og så omfattende og detaljeret at det konkrete informationsbehov imødekommes på en rimelig måde (jf. Jon Andersen, Juridisk Grund-

bog, bind IV (1989), s. 102). Er borgeren repræsenteret af en person som må formodes at have særligt kendskab til det pågældende regelgrundlag, indsnævres vejledningspligten (jf. Jon Andersen mfl., Forvaltningsret (1994), s. 261).”

Efter en gennemgang af gældende ret og dermed en opsummering af retstilstanden på det relevante område konkluderer ombudsmanden i den omtalte udtalelse følgende:

”Når retstilstanden på et område ikke er ganske klar, forpligter det efter min opfattelse myndighederne til at give en mere nuanceret vejledning.

På baggrund af den ovenfor refererede domspraksis burde Miljø- og Energiministeriet have givet en mere omfattende og detaljeret vejledning om erstatningsspørgsmålet, herunder oplysninger om relevant domspraksis vedrørende erstatning efter nabo-retlige regler. At Deres klient er repræsenteret af Dem som advokat, indsnævres efter min opfattelse ikke vejledningspligten således at ministeriet fritages herfor.

Jeg har derfor kritiseret Miljø- og Energiministeriet for ikke at have givet en tilstrækkelig fyldestgørende information om muligheden for at få erstatning for ulemper som følge af den nationale prøvestation for store vindmøller.”

Jeg bemærker i den forbindelse, at det efter min opfattelse så meget desto mere må påhvile en myndighed at informere loyalt og fuldt dækkende, når der som i den foreliggende sag er tale om bred og generel orientering til en ubestemt kreds af borgere, der må antages at forlade sig på at de afgivne oplysninger er korrekte og giver et dækkende billede af de faktiske forhold.

I sagen FOB 2008.238 (om Udlændingsservices vejledning om mulighederne for familiesammenføring) udtalte ombudsmanden bl.a.:

”Grundlaget for en myndigheds pligt til at vejlede borgere der henvender sig med spørgsmål til en myndighed, findes først og fremmest i forvaltningslovens § 7, stk. 1. Bestemmelsen har følgende ordlyd:

(...)

En videregående pligt til at vejlede kan følge af almindelige retsgrundsætninger og god forvaltningsskik, se i overensstemmelse hermed Integrationsministeriets egen retsopfattelse som gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen (UfR) 2008.1174 H.

Nærmere om vejledningspligtens indhold og vejledningens form
Om indholdet af pligten til at vejlede efter forvaltningslovens § 7, stk. 1, er der bl.a. anført følgende i punkt 30 i Justitsministeri-

ets vejledning (Retsinformation nr. 11740 af 4. december 1986), s. 22:

'Vejledningen efter § 7, stk. 1, bør sikre, at borgeren får tilstrækkelig orientering om, hvilken betydning reglerne på det pågældende område har for vedkommende, og hvordan den pågældende lettest og mest effektivt kan opfylde de eventuelle krav, der er i lovgivningen.

(...)

Det afgørende er at vejledningen gives på en sådan måde at den opfylder formålet; nemlig at imødekomme det informationsbehov som konkret foreligger.

Vejledningen skal være korrekt og fyldestgørende. Det vil sige at vejledningen skal være så omfattende og detaljeret at det konkrete behov for oplysning opfyldes på en rimelig måde. Vejledningspligten er i særlig grad vigtig at overholde i sager med vidtrækkende konsekvenser for borgeren. Se i den forbindelse bl.a. min udtalelse i sagen trykt i Folketingets Ombudsmands beretning for 1999, s. 80 ff*.

(...)

Samlet er det min opfattelse at ministeriet ikke over for jer har opfyldt sin vejledningspligt efter forvaltningslovens § 7, stk. 1. Dette finder jeg kritisabelt.

Pligten til at vejlede er i øvrigt beskrevet i bl.a. John Vogter, Forvaltningsloven med kommentarer (2001), s. 214 ff, Jon Andersen mfl., Forvaltningsret (2002), s. 379 ff, Steen Rønsholdt, Forvaltningsret (2006), s. 277 ff, og Jens Garde mfl., Forvaltningsret, sagsbehandling (2007), s. 155 ff.”

De nævnte krav om korrekt og fyldestgørende information kan findes i Københavns Kommunes Kommunikationspolitik af 8. oktober 1998. Se f.eks. s. 13 om at ”Kommunens serviceinformation skal være aktuel, korrekt og af høj kvalitet.”

Kommunikationspolitikken indeholder desuden en målsætning om, at kommunens kommunikation skal tage udgangspunkt i borgernes behov og afspejle den mangfoldighed, der kendetegner kommunen (s. 12).

Kravet om korrekt og fyldestgørende information indebærer efter min opfattelse at Københavns Borgerservice – når man nu valgte at informere om de forventede kommende regler – burde informere om navnlig reglernes (dåværende) aktuelle stade (herunder at der var tale om lovforslag), om reglernes indhold i dækkende udstrækning (frem for blot dele heraf uden et samlet og fyldestgørende billede), samt – i forlængelse heraf – en korrekt og fyldestgørende information om den reale betydning af kravet om obligatorisk tilslutning, herunder orientering om mulighederne for undtagelse og for at give andre læseadgang.

Efter min opfattelse indeholdt orienteringen på tidspunktet for min oversendelse af brev af 27. marts 2012 ikke disse elementer.

Beskrivelsen fremstod for det første på en måde, der efterlod det indtryk, at der var tale om vedtagen lovgivning. Dette var på daværende tidspunkt ukorrekt.

For det andet efterlod beskrivelsen det klare indtryk, at tilslutning til Offentlig Digital Post ville være obligatorisk for modtagerne som sådan. Dette var ikke dækkende i forhold til hverken det da foreliggende lovforslag eller til det efterfølgende vedtagne.

For det tredje var information om de ganske omfattende muligheder for dels at blive undtaget fra kravet ved alene at afgive (uprøvet) erklæring og dels for via såkaldt læseadgang at overlade det til andre at orientere sig i elektronisk kommunikation med myndighederne fuldstændig udeladt. Dette uanset at undtagelsesmuligheder mv. var dokumenteret på samme niveau som lovens (forventede) hovedregel. Informationen var derfor ikke korrekt og fyldestgørende.

Efter min vurdering burde en dækkende beskrivelse af den mulige (forventede) fremtidige regulering på daværende tidspunkt have inkluderet samtlige ovennævnte forhold, hvilket efter min bedste vurdering kunne ske i ganske kort form og inden for hjemmesidens rammer. Den faktisk afgivne ”vejledning” var dermed uegnet til at give et fyldestgørende billede af den påtænkte lovregulering.

Jeg påpeger i forlængelse heraf, at elektroniske medier kan have en umiddelbarhed, der gør dem velegnede til formidling af information, og kan ydermere indebære fordele med hensyn til de konkrete distributionsomkostninger (som f.eks. forskellen på udgivelse på nettet kontra trykning og uddeling af en pjece). Information givet via sådanne medier er omfattet af de samme krav.

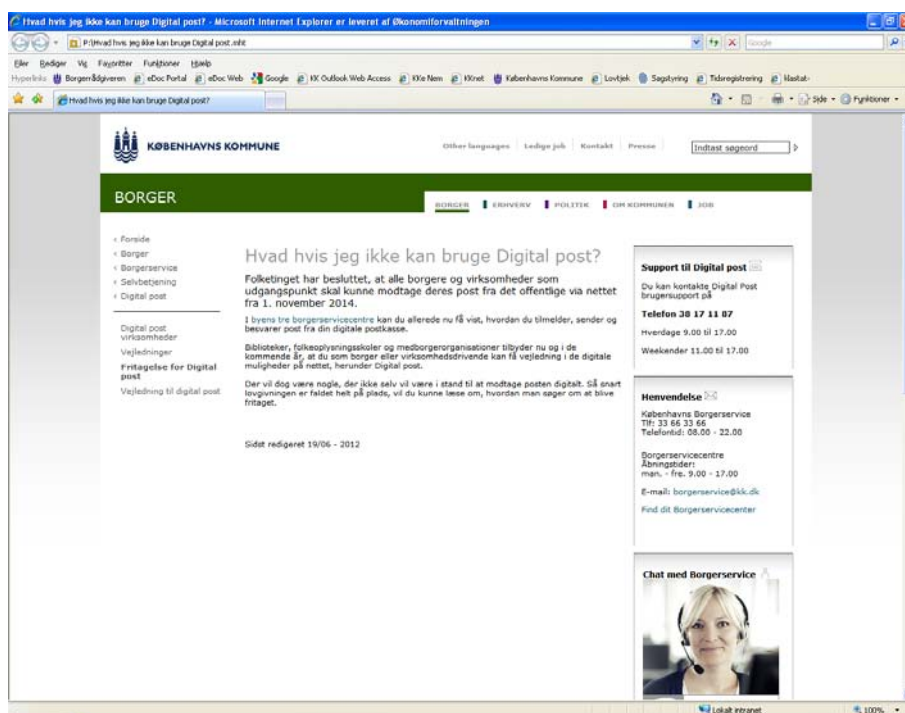
Myndighederne er således bundet af de helt samme krav til korrekt og fyldestgørende information ved udgivelse på nettet (og andre elektroniske informations- og kommunikationskanaler) som de er ved brug af andre formidlingsformer. Dette betyder bl.a. at der bør etableres kontrolrutiner for hvilken tekst, der konkret lægges op på en hjemmeside, som svarer til de kontrolrutiner der anvendes til udsendelse af papirbaseret information. Særligt for Københavns Kommune har dette fundet udtryk i Københavns Kommunes Kommunikationspolitik af 8. oktober 1998, hvoraf det fremgår, at kommunens hjemmesider skal være brugervenlige og kvalitetssikrede (s. 19).

Dette skyldes ikke alene, at myndighederne er retligt forpligtet til at levere korrekt og fyldestgørende information, men også at myndighederne hæfter for sin information i erstatningsretlig sammenhæng. Det

betyder i praksis, at borgere og virksomheder som indretter sig på baggrund af forkert eller mangelfuld information, kan være berettiget til at få erstattet økonomiske tab de måtte lide. Når information gives elektronisk til en bred og ubestemt kreds af modtagere er der en forøget risiko for, at den økonomiske kompensation som myndighederne kan forpligtes til at yde i kan blive omfattende.

Jeg har også overvejet om den nuværende information på hjemmesiden lever op til de nævnte krav til offentlige myndigheders vejledning.

Københavns Borgerservice har ved brev af 20. juni 2012 oplyst, at man i perioden mellem min elektroniske fremsendelse af brev til Københavns Borgerservice og modtagelsen af samme brev der, har rettet oplysningerne på hjemmesiden. Jeg har i den forbindelse noteret mig, at der nu er oprettet en underside med titlen ”Kan jeg blive fri for digital post”, der ifølge hjemmesidens oplysninger er redigeret sidst den 19. juni 2012:

Informationen ses dog efter min opfattelse fortsat ikke at være fuldt dækkende for så vidt angår undtagelsesmulighederne. Det fremgår således nu, at ”Der vil dog være nogle, der ikke selv vil være i stand til at modtage posten digitalt. Så snart lovgivningen er faldet helt på plads, vil du kunne læse om, hvordan man søger om at blive fritaget.”

Københavns Borgerservice har herved udskudt en fyldestgørende information om undtagelsesmulighederne indtil ikrafttrædelsesbekendtgørelsen foreligger, men informerer fortsat om hovedreglens ikraft-

trædelsestidspunkt, selv om begge dele først formelt afklares endeligt med undtagelsesbekendtgørelsen.

Jeg finder denne tidsmæssige forskydning i orienteringen unødvendig fordi undtagelsesadgangen som anført tidligere har mindst samme grad af fasthed, som hovedreglen og dennes ikrafttrædelsestidspunkt. Det fremgår således af mit brev af 27. marts 2012, at finansministeren politisk og parlamentarisk har forpligtet sig til den beskrevne model, hvorefter personers tilkendegivelse om ikke at have mulighed for at benytte Offentlig Digital Post skal lægges uprøvet til grund og alene kan begrænses af straffelovens § 163 om urigtig erklæring. Jeg kan videre oplyse, at dette fremgår af lovens forarbejder og at Digitaliseringsstyrelsen på telefonisk forespørgsel har oplyst, at undtagelsesbekendtgørelsen vil komme til at svare hertil, jf. i øvrigt de omtalte forarbejders retligt og politisk bindende karakter.

4. Opsummering og konklusion

Samlet set finder jeg, at Københavns Borgerservices information på hjemmesiden på daværende tidspunkt, hverken var korrekt eller fyldestgørende. Dette finder jeg beklageligt.

Jeg finder ikke, at ”information om undtagelser og fritagelse fra at modtage digital post” behøver at afvente udstedelsen af bekendtgørelse, eftersom undtagelser og alternative muligheder er velbeskrevne i foreliggende retskilder tilknyttet lovgivningsprocessen. En korrekt og fyldestgørende information kan således efter min opfattelse allerede på nuværende tidspunkt inkludere sådan information - forudsat selvfølgelig at den er ledsaget passende information om at der er tale om forventet fremtidig regeludstedelse. Dette vil efter min opfattelse give en mere dækkende og afbalanceret information til borgerne.

På den baggrund henstiller jeg til Københavns Borgerservice, at man opdaterer den information om de fremtidige regler, der gives via kommunens hjemmeside, så undtagelsesmulighederne fremgår

Jeg beder om underretning om, hvad min henstilling giver anledning til.

Jeg har noteret mig oplysningen om, at Københavns Borgerservice vil forvalte reglerne i overensstemmelse med gældende ret.

Med venlig hilsen

Johan Busse
Borgerrådgiver

A handwritten signature in blue ink, appearing to read 'Paul C. Vang', with a long, sweeping underline.

/ Paul C. Vang
Jurist